

Det börjar likna en tragedi

När dörren smälls igen är det med en lättnad som luften pyser ut ur din mun. Det var en pers att ha dem här inne, även fast du vet att de bara vill hjälpa dig. Men ibland kan hjälpen vara minst lika ångestframkallande som det svarta, mörka som nu har tagit över din själ.

Egentligen låter det ju konstigt, att hjälp skulle vara jobbigt att ta emot?

Det kan nog bara någon som en gång varit där förstå. Hur frågan;

”Vad kan vi göra för att hjälpa dig?” sakta men säkert kväver dig.

Livrädd för frågan och minst lika rädd för svaret som inte finns i ditt huvud. Det är ju så skrämmande att lämna det svarta bakom sig, även fast du avskyr det.

Men att må bra? Går det ens att minnas?

Det är som om alla minnen från när du mådde bra är ju som bortblåsta, de finns inte längre. Det kanske inte är så, men det känns så, för dig i alla fall. Och ingen kan någonsin ta ifrån dig dina känslor.

Men det konstiga är att när du mår bra minns du knappt hur det var att må dåligt, det är som om kroppen och hjärnan då skyddar dig från allt det mörka, kanske för att du ska få njuta av livet just då. Leva i nuet, i ögonblicket och sekunden. Då ingen kan ta ifrån dig den sprudlande euforin som sätter guldkanter på din vardag.

Men visst är det så? Att någon gång vänder det?

Du måste bara orka vänta och inte göra allt för dumdristiga saker under tiden.

”Ha!”

Jag vet, tusen gånger lättare att säga än att göra. Din hjärna kanske raderar det jobbiga av sig själv, trycker på ”delete” för att sedan aldrig kunna återställa ”dokumentet” igen.

Men när de ställer dig frågan;

”Vad kan vi göra för att hjälpa dig?”

Drabbas du av en sån panik att du knappt vet vart du ska ta vägen. Om det gick skulle du nog kunna öppna fönstret och hoppa ner de sista fem meterna till marken utan att tänka på konsekvenser eller åtgärder. Men du vet ju redan att fönstret är låst sedan länge.

Det går knappt att beskriva för andra vad denna fråga väcker inom dig, och inte heller att förklara varför den väcker sådan skräck. Det vet du ju inte ens själv, hur ska du då kunna förklara det för andra eller ens begära att de ska förstå.

Nu vill du helst bara trycka på den där ”delete” knappen igen för att radera och sluta minnas. När folk kommer in och hurtigt säger;

”Hej!” Så vill du egentligen bara skrika och be dem dra åt helvete, för att slippa se, slippa minnas det plågsamma som inte går att minnas. Som inte längre finns i ditt liv.

Men viskande rösten utanför dörren, vittnar om något annat, än en hurtig fasad. Öronen spetsas för att höra, egentligen är det sekretess, men liksom, står de utanför dörren som dessutom är halvöppen och viskar, varför ska du inte lyssna då?

Sekretess på en slutan avdelning? Finns det ens?

Du fnyser och försöker stänga av, försöker att inte höra vad de viskar om. Och istället fokusera på Let's dance finalens musik från TV-rummet. Men du kan fortfarande inte skaka av dig frågan de ställde på mötet tidigare, den fruktade frågan;

”Vad kan vi göra för att hjälpa dig?”

Om du visste det skulle du skrik det till dem i ren eufori. Men nu börjar det mer likan en tragedi.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AmandaCL med Poeter.se id #41074 innehar upphovsrätten